

CSEKE GÁBOR

A tolószék utasa

Versfüzér

Fotó: Pusztai Péter

bamba vagyok nincs rá mentség
nézem az órát
a macskám fülel
a tiltott dolgokról lehullt a zár
pulzus: normális
minden délelőtt és minden délután
egyszer kihallgattam őt
masinám rendben csillog-villog
előjön az az este
ülhetnék taxiban
tömegsírt áshatnék
ma is lötytyöt nyomott le a torkomon
születésnapom szomorú ünnep
félek visszafordulni az úton
a ködben árnyak suhannak
a parkban néha süt a nap
a gáz volt a veszte a sok hideg
a repülők este hazaszállnak
a fiam távirata így szól
füvet nyír a perszóna megint
ha esőt nézek sírás fojtogat
házamnak már csak vendége vagyok
a telefonig még eljutottam
virágaim senyvednek haldokolnak
egy rádió szól bennem
reggelente fényfolt gyúl a falon
almafát ültettem a ház elé
ha jókedvében van a kisasszony
a filmnek vége felgyújtják a villanyt
egy hangyaboly mellett állt meg a székem
vannak csodahelyek a földön
barmok legelnek a ház körül
kedvenc szavaimat már el nem lopja senki
egyedül lakom ezt a földet
a perszónát olykor-olykor előnti a láz
az egyik éjjel a világ tetején kóboroltam
ünnepnap lévén kitódul a város
a nyár búcsúja kész pofoncsapás
ablakomban egy rút fej
a mérgekkel leszámoltam örökre
érezem a menta illatát
megálltunk egy kőszobor előtt
hóember vagyok azt hiszem
testamentumot írnék de nincs miről
töklámpásokkal fénylő utcabál
olvasni ha tudnék legalább
rámcsemetett a szomszéd nem szokása
találkoztunk az utcán egy kutyafogattal
szökőkút mellett ért a zápor
jó lenne most gyerekként fölvisítani
lépéseket hallok körülkerítenek
az éji madár háromszor kiáltott
hallottam egy kertről virággal ékes éden
ha lázam van nem csillapítja semmi
nagy az aggodalom körülöttem
„apa nem halhat meg”

*Pusztai Péternek és Irinának ajánlom,
egy félresikerült élet tanulságaképpen*

bamba vagyok nincs rá mentség

és merev is de az nagyon
ami nektek a nyüzsgő élet
nekem az béna nyugalom

mióta már magamtól kérde
szenvetem mázsás testemet
ajándékom e végbúcsúzás
annak is aki eltemet

még megforgatnak jobbra balra
s egy tolószékben kiteszít
egy morcos lepcsés vénkisasszony
siratja lötytyedt bájait

micsoda látvány így mi ketten
egy torha béna s gyámola
ha elbámulok nyálam buggyan
s ő nem töröli le soha

nézem az órát

az órát bámulom

ha lassan is a mutatók

mozognak

már nem irigylek senkit semmit

jó nézni

az órát

bámulom

a macskám fülel

hegyezett fülel
nyakában csengő
farka lecsüngő
játshi a bajsza
bálványos arca
rám mered látszik
álmában játszik
mosolyra várva
simogatásra
nógatna engem
szemem se rebben
nyávogva rámszól
elég a gyászból

a tiltott dolgokról lehullt a zár

a tíz parancsolatból alig egy kettő aktuális
azok is csak a rend kedvéért
végleg feloldozott a sorsom
az a valamikori esti gutaütés

nincs több rohanás könyöklés se vágy se tervezgetés
csak visszajátszás sóvárgás
és a tekintet zabolátlan útja
kora hajnaltól éjféle homályig

pulzus: normális

vérnyomás: enyhén magas, néha nagyon

(ha sokat tartanak a napon)

naponta mérik reggel este

orvosi parancsra

az a némben csinálja ezt velem

akit mellém fogadtak ágyékból szakadt lemenőim

maguk helyett ideállították

kedvesnővérenek szakácsnak zsandárnak pelenkázó széktolónak

ha egyszer

csak egyszer azt mondhatnám neki: nem

de hallgatok pedig megtudna mindent

elmondja a szemem

minden délelőtt és minden délután

ha fúj ha esik indul a birkózás
felöltöztet felráncigál
tolószékbe gyömöszöl
liheg belé a néember
mintha élvezné ahogy engem
mint a felmosórongyot
lenullázva
a tolószék ölébe taszít
a női zsarnokság
micsoda erő akarat tolja szekerem
előre hátra

egyszer kihallgattam őt

telefonon szólított valakit
látni nem láttam ő mindig hátul
látókörömön kívül
áll vagy ül
sokszor nem is hallom
tudom
ott van

oly furcsán beszélt akkor szenvtelen
mintha nem lenne összezárva
velem azt mondta
annak a másnak
sok van még amíg engem
elásnak szívós a vén patkány
tisztá szerencse mert amíg él
van mit aprítanom a tejbe
csak ez az egész oly kilátástalan
unos untalan ugyanazt végezni
elviselni
sose jobb és sose rosszabb

összezárva jobbra várva
élemedve mint a medve
csak egy kissé
megdermedve

masinám rendben csillog-villog

surranva fut velem

csak tolni kell

ülök mint buddha ámde roskatag

nem lótuszülésben

zsákként

ingatag egyensúlyban jobbra balra

dőlve karfára ráomolva a szemem

síkjából látom a világ

mindegyre másként fekszik

és nem csak él de elforog

kitárja karjait elrendez minden nyüzsgő zűrzavart

forrong és meglapul majd porba öltözik

szelet ébreszt s a perc elúszik a hátán

zenéje bája múltja

döccenő kerekek útja fölött

rugóra jár az életem

előjön az az este

majd minden este

borús volt az égbolt szinte esett
és ittam is egy keveset

(minek előtte úgy nyomta valami
a szívemet)

ez volt a kezdet vagy a vég
nem tudom mert oly nagyon rég

és akkor valami lágy öröm
sugárzott le a körmökön

kezemen lábamon
elűszó fájdalom

mintha távozna s vissza se jönne
búcsút mondana mindörökre

de akkor már erőm se volt
teljesen kiürült a bolt

s lett minden olyan zsibbatag
nem csak a tett a gondolat

nincsen mit tenni passz leállt
pedig az ember jobbra várt

ülhetnék taxiban

vagy riksában

hintón metrón buszon

bemondanám az útirányt

csak amíg arra fel és arról le

bábjátékosomként

ki állna a hátam mögött

tömegsírt áshatnék

a szerszámok régóta együtt
de hol de minek
kezemet azóta a munka
nem érinti meg

macskám leó
mindegyre vadászik
egeret fürjet nyúlfiat
szájában hozva messziről látszik
a legyőzött vadat
a zsákmányba épp csak belekóstol
az oroszlánrész enyém
gyűlnek a búzló tetemek
az udvar közepén

legyek nyüzsögnek úgy cicáznak
mintha a végzet dongana
körülöttem ám ha roskad
mindig másokra dől a fa

legalább döggutat kéne ásni
a kert végében mélyre
a perszóna is tudja jól
de szarik a végtisztességre
zavaros minden mint a bor

ma is löttyöt nyomott le a torkomon

akár csak tegnap s holnap se különben
tudom
ez tart életben
de szörnyen utálom
mintha örökre elkerülne az álom
végig ébren kellene átvirrasztani
a nappalba fúló éjszakát
egy kanál mondja két kanál
s jön rá a sokadik kanál
zörög az edény feneke
kihánynám bennem reked
lassan megnyugszom
hát élek
már-már boldogan
elnehezültem

születésnapom szomorú ünnep

rendre betoppan három fiam

vagy aki hiányzik küld egy lapot

mellém ülnek szánakozva néznek mesélnek

s én mint egy kád melybe a víz zubog

lassan megtelek életükkel

leó mellettünk

mindenkit körbesündörög

egy simogatásért

ami nekem is jól esne olykor

az idén csak egy fiam

üzent

félek visszafordulni az úton

mindig csak a sorsfordulóig jutok
s odaszal a bátorságom

a sötét mély kútba
le ne szállj
súgja valami rajtam kívüli
(hang? sugallat?)
szót fogadok

úgy gondolok korábbi életemre
mint koporsóra amit elástak
és nem tudják hová
annyi az ismeretlen sírhant
mindet föl kellene deríteni
idővel erővel bátorsággal
nekem csak az idő maradt
köd száll a szobára

a ködben árnyak suhannak

haldokló legyek
az ősz lefogja a vergődő szárnyakat
minden behódol neki
valaki fekszik a kórházi ágyon
felejténém de ma is látom
szeme kihunyt parazsa nem világol
túl a homályon
szederjes arca mintha haragban égne
egyre sötétebb éjszaka hidegét
érezni
asszonyom itthagyt feladta
az egyre reménytelenebb vergődést
a hínárban mely végleg befonta
nem is tudom szerettük egymást vagy csak a kimondott szó
kötözött gúzsba engem őt
a férfit és a nőt

a parkban néha süt a nap

megölel engem mintha szeretne
rá se kell néznem tudom ott van
az ég tetején
felmenőben lemenőben

ő az árnyékban szereti
a szék a napon
a diófa alatt nagyon hűvös van
ülj csak ott
addig én a nappal szeretkezem
végigcsókol tapogat érzem érzem
reményem szeretőm éltetőm
te nap ó te nap
dadogok süllyedek kigyúlok
ne várj ma tőlem összefüggő szavakat

a gáz volt a veszte a sok hideg

mit elszenvedett életében
ki forró vérű nem érti meg
végzet vacog a reszketésben

ó mennyit fázott s én kinevettem
ő meg dermedve élt
mit egykor adtam visszavettem
elmaszatoltam a célt

kesergett hogy mindenét feladta
mi éltette és mit kapott
meleg helyett gyakor tipródást
szívébe döfött jégcsapot

délután volt őszi borongás
a konyhán gázt gyújtott volna tán
s elaludt a képzelt melegben
sose gyúlt meg az a láng

a repülőket este hazaszállnak

minden irányból

zúgnak

pár percnyi csönd

míg elsimulnak a felhők

máris újabb világvándor dől kanyarba

bőg a motor: jövők, jövők

mekkora út amit bejárnak a megtérők

elképzelem

mi mindent látnék ha másként alakul

az életem

a messzeség reményét hozzák

hogyan van még tér és van idő

sok terük ki- és berakodják

nyomukban már a fű se nő

a fiam távirata így szól

elém tették olvassam el:

az isten éltesen sokáig
készültem nem juthattam el
talán a legközelebb
szerető fiad
dávid

füvet nyír a perszóna megint

én elnézem

az udvarra állította a székem

tarata ratata rezeg a melle belé

nyomja a hánykódó gépet

ami az enyém

és amit egykor úgy szerettem tenni

más végzi el unottan kedvtelen

úgy robog végig a kert gyepén

mint mirajtunk a történelem

a fű csomókban mint a haj

lehull illata mindent elnyom

pedig a gép már rég leállt

mögötte összezilált nyom

ha esőt nézek sírás fojtogat

de csak nyelek

a képem egyre lucskosabb

egy idő után felszárad

alacsony ablak mellé tolva a szék

az ablak előtt kuszán nőtt

gyalogtuja

fölötte az eresz kiugró karimája

kopog a tető buzog a párkány

a csöppek elfreccsennek egymás után

fentről alászáll vékony zsinegeken az ég

és látom marad belőle elég odafent is

a körforgás elmélete szerint

ugyanaz a csöpp végtelen útját járja

földből párállva az égig és vissza

azt mondják a víz sosem fogy el

csak elpárolog de odébb mindjárt

ki is csapódik

ide oda osztva magát

akár csak az én könnyeim

azok is felszállnak kirepülnek

az égbe kerülnek visszaperegnek

én meg a belém diktált lötytyöktől

az orvossággal belém parancsolt vízből

pótolom a hiányt szűkösebb napokra

háznak már csak vendége vagyok

fiaim eladták egyik se vágyik benne lakni
azt mondják amíg élek marad minden a régi
senki se zaklat

nekem eszem ágában sincs meghalni
bár az élet mit sem jelent már
ahogy történik elfogadom

ezt tanultam legutóbbi éveimtől
fogadj el mindent amit rád mérnek
jót rosszat feküdj alá

öleld magadhoz
tutajod megmentőd minden fordulat
ha feldob a magasba ha alátaszít

porszem vagyok csupán
bárhol megülve meglapulva
le fel le fel

míg végre oda jutok
ahova kell

a telefonig még eljutottam

de beszélni már nem

kezemben a kagyló

nem érzem

számban a segélykiáltás

nem értem

nagy fiam hangját hallom

mondja hogy halló halló és halló

ki van ott

te vagy az

halló halló

egy másodpercen múlt annak is töredékén

hogy elmondhassam ami már végleg bennem veszett

hörögtem egyet kettőt nyöszörögtem

becsukódott az ajtó

mögöttem

virágaim senyvednek haldokolnak

a sok cserépben kiaszott föld
napégette virágtalapzatok
besült életek koporsói
és így kínlódva perzselő lázban is rám várnak
legalább még egy simogatásra
ha elmondhatnám nekik mindazt ami a fejemen átbuzog
csak úgy halkan ahogy a szél fecseg
végigseperve felborzolva odakünn mind a kerteket
e várakozás élteti őket
mellettük ülök néhanap
mint egy soha el nem jövő reggel
vagy mint egy elveszett kalap

egy rádió szól bennem

éjjel nappal csak én hallom
de nem tudom elnémítani
a szöveg nagyjából ugyanaz
dallamfoszlányokkal megszakítva
valami gépies zene ami egyszer csak
magam sem tudom hogyan
fennakadt bennem
ha valaki elzárhatná egyszer
legalább huszonnégy órára
hogy megkóstoljam milyen is az a csönd
mely mint a vatta beborít lefojt
az én rádióm nem mond híreket
azt hajtogatja amit jól tudok

reggelente fényfolt gyúl a falon

csóvájával üzen: felkel az én napom
az éjszaka kimúlt és felébredtek az árnyak
susognak kint a karcsú fák és csapkodnak a szárnyak
mélyet lélegzem még élek a plafon mint egy könyv kitarul
olvasom illanó jeleit erdész olvashat így a fából
mit ír mit ír minden nap más a rejtjel
de mindig egy az üzenet jól tudsz heverni kelj fel

almafát ültettem a ház elé

nyamvadt magoncot
még akkor mielőtt
megnőtt kizöldült
számoltam leveleit hajtásait
most hirtelen kivirágzott
elvitte a tavaszi fagy minden virágát
egy valahogyan megmaradt
azóta nő növeget zöldül dagadozik
a tegnap leragyázott
láttam mikor a mókusok belekóstoltak
s a földre dobták
nem ízlett nekik

ha jókedvében van a kisasszony

elbeszélget velem

ugye most szépen kimegyünk a parkba

s helyettem válaszol: oké

feltesszük ezt a sálát feltámadt a szél

s a szájából jövő válaszm: oké

most megnézzük a gyerekeket hogyan játszadoznak a téren

oké oké

és tisztítóhoz megyünk a mosott ruháért

ez is egy jó gondolat oké

(mert sokat mocskolok ezt mindig a fejemhez vágja pedig csak a belem működik)

most pedig egy kicsit egyedül hagyom amíg bevásárolni de nehogy aztán ugrabugráljon itt

így gyalázkodik velem de ez is csak mind oké

a filmnek vége felgyújtják a villanyt

a tévében még a stáblista fut
nem tudom mennyi volt a látvány és mennyi az álom
utam alvás és ébrenlét között kanyarog
legtöbbször épp a senki földjén
segít átvergődni észrevétlen
a főszereplő végül csak én vagyok
a legvadabb mesében

egy hangyaboly mellett állt meg a székem

a kerék belehasított a puha dombba

a tönkrement járatokat látni

hangyák özönlenek végtelen patakokban

nincs eleje és nincsen vége

mintha az eleje a végébe érne

s körébe zárva az élet mentené magát

minden hangya hurcolja keresztjét megfeszülő hátán egy-egy béna báb

vannak csodahelyek a földön

vagy legalább is hírük járja
ez az élet egyfajta börtön
testem lelkem a kór bezárja

azt mondják Lourde-ban, Montrealban
Nikulán vagy Somlyó hegyén
a gyógyulás szelleme leng át
mindent és mindig van remény

ezt mondja fennen aki nem éli
csak átgondolja sorsodat
a tolószékben bízni tévhit
nem lesz belőle gyorsvonat

elhordoz hogyha van ki tolja
három utcán s egy téren át
mintha egy nagy szimfóniának
csak négy ütemét hallanád

unos untalan újra s újra
nyekergő hangzatokba fúlva
uram ha vagy most tégy csodát
kárpótolj engem odaát

barmok legelnek a ház körül

kolompjuk hallom

békességet hozva szívemre

a sarki szökőkút neszezése is küldi örök sóhaját

míg a fagy le nem zárja a csapot

felfűzöm magam a nyugalom hangjaira

úgy áradnak belém

mint tikkadó éjben lüktető fuvallat

üzenve: ülj veszteg itt vagyunk

a helyünkön

tarts ki el nem hagyunk

ha te el nem ereszted magad

barommá válva de szívesen legelnék

feloldódva a kút permetében

lehetnék a lebegő sodródó sebre simuló

hang maga

kedvenc szavaimat már el nem lopja senki

csak bennem lüktetnek fogatkozva rendre
a gőz mind enyhébben fészít
elszállt ráment a türelemre

szépen felhőkbe rendeződött
az ég peremén tovaúszott
s a messzi távolban tetőzött
majd feneketlen mélybe csúszott

s míg a szavakat rakosgatva
előre hátra lóg ma lelkem
hintázva ámde gondolatban
magamat kell kiénekelnem.

egyedül lakom ezt a földet

mely csupa díszlet látvány
mögöttem péntek lépeget
robosztus kacska lábán
nekem játszik minden mi élet
kedvére meg ne kérdejem
mi ebben a káprázat
és egyszer tetten érjem
nem vitázhatok senkivel
úgy kell mindent lenyelnem
ahogy a romló gondolat
szétkúszik lopva bennem
és elkábít majd gúzsbaköt
a kényszerűség hatalma
küszöbön már az ördögök
számonkért vigalma

a perszónát olykor-olykor előnti a láz

szeme kigyúl és látókörömbe lép
a mögöttes homályból

előbb csak lépked sündörög
majd szinte táncol

némán lejt nem néz rám mintha
ott se lennék

magának játszik fentről leereszkedő
istenség

szemem lehunynám petyhüdt izmait remegni
ne lássam

férfiként többé föl nem ébredek ebben az örökös
szunnyadásban

és hogyha mégis mit tegyek már vetkőzik ruháit
szerte dobja

kibomlik rendre mindene hónalja melle
öle bokra

látni lehet a természet sosem tökéletes hibát
hibára halmoz

csak jönne bár még közelebb fölem
hajoló balsors

az egyik éjjel a világ tetején kóboroltam

lépésről lépésre törtettem előre
szélben hóban és egyszer se botlottam el
a hegyen járó képzelet cókókja kicsiny
elfér az egyik vállamon
panyókára vetett kabát
a hegyi séta is könnyed szélirányú
nem kell hozzá se társ se teherhordó
csak végtelen időre hangolt türelem
így jutok oda ahová szeretném
könnyedén mintha szállnék
suhanva mint az árnyék a bokrosodó gyanú
akár az életem is újraírható
csak a helyszín a díszletek készülnek jobb-nincs-alapon
a látottak hallottak anyagából
új életet a régiből vajon ki akarhat
foszlott nadrágból télikabátot
ugyan ki varrat
egy pillanatra se álmodd újra az összeomlott elűszott hatalmat

ünnepnap lévén kitódul a város

emberözöntől tág utcára zöldbe
megtelnek a terek a templomelők a kanyargó sétányok
a kilátóknál nyüzsög a nép
ünneplőben le-fel lépkedve délcegen vagy vonszolódva
mi is kivonulunk
szaros pista és széktolója
szájunk tátani a komédián
mely megmozgat eget földet
felemel kábít csapdájába csal kiforgat magadból
vértelen ütközetet szabadít a világra
s a harcok mentén araszolva jutunk előre
két keréken
hatolunk a tömött sorokba
mindenki jól arcomba bámul
ahány szem annyi görcsbe rándul gyomrom
mely háborogva kürtöl
fejem kóvályog már a füsttől

a nyár búcsúja kész pofoncsapás

nagyokat csattan de nem értem
magáét fújja odakünn a tücsök pillog a szentjánosbogár
viharfelhők dübörögnek az égen

húrjait pengeti az énekes kabóca
levelét rendre a fa elereszti
ülök a napon ma még a nyár bohóca
ki mindenütt zimankót lát s szemét mereszti

ablakomban egy rút fej

megjelent és az üvegen át bebámult
fejjel lefelé szutykos haja lelógott
szeme kerekre tágult
ahogy gunnyadoztam odabent a homályban
meglepődésem nem láthatta
árny voltam én is a szobában
mely a világra les örök készenlétben de soha fel nem éled
kíséret ő halkan simulva az áradó zenéhez

a mérgekkel leszámoltam örökre

se kávé nincs se ital se más

a mámor célja nem az elmúlás

a gyors halál hanem a zsongó terpeszkedés maga

egy kútba hullva mélyre süllyedőn

az ember valahogy mindig visszajön

kapaszkodik küszködve taknya nyála

bőséggel ömlik és százszor megfogadja

hogy a lelkét többé el nem adja

ám ha kitisztul esze fölött az ég

minden makulátlan fehér lesz újraírható

lisztet szítál fejünkre az özönlő éji hó

érezem a menta illatát

beúszni a nyitott ablakon
esőverte palánk mögött nyílt
virágát sose láthatom
rejtőzve él a szomszéd portán
hozzám már csak a vágy jut el
mérgezőld bokrára lebújni
ha menekülve futni kell
rég teák vizébe ázott
íz emléke még kísért
mióta belém állt a rontás
rendre fizetek mindenért

megálltunk egy kőszobor előtt

szürke vedlett nyomorú emlék
arról hogy mire jó a múltunk
ha valakinek kell még

szobor lehettem volna félúton
a kővéválás felé megtorpantam
kihúztam magam a talapzaton
de aztán halandó maradtam

nézem eljátszott szoborsorsom
a repedésekben moha nő és repkény
kopik a kő hasad törik
múltamról visszavert fény

hóember vagyok azt hiszem

oly huzatos kihűlt e merevséges élet
nyakam körül sál tekereg
fejemen kucsma félrefittyen hagyom
az első téli reggelen
beözönlik a nyitott ablakon a fagyos pára
zúzmara készül szempillámra szőrcsimbókjaimra
rám aggatott köntösömre
délre már fehérülő csudalény leszek
csak murokorrom nem lesz
meg széntüzelésű tekintetem többé
le is szarnak a mindent jobban tudó verebek
nem egyszer sokszor
mindörökké

testamentumot írnék de nincs miről

már életemről sem rendelkezem
mi utánam maradna
e nyomorú odú
s benne egy halom kacat
majd törvény szerint hárommal osztható
hordják szét hányják kedvükre
egy gonddal kevesebb
minél közelebb a végelszámoláshoz annál jobb
ahol majd a dögcédulákat osztogatják
egy-két tanáccsal szolgálhatnék ugyan
de magamnak se jutott elég
tanácstalan vagyok
élőként jobb-e halni avagy
halottként mégis élni
a választ ma még félem
de holnap megtudom

töklámpásokkal fénylő utcabál

forrataga dúl az ablak alatt
sípok dobok égzengő harsonák
repsztk az ódon falakat
örvend a világ táncra kelvén
most újra kimulatja magát
szörnyeteg álmait feledvén
hörpinti sörét és borát
farát dobálja míg a repkény
tökindát játszva falra mászik
kacsaringózva lépésenként
sosemlátott egekbe vágyik
körölölve ablakom terét
töklámpás fejet tűz nyakamra az álom
torkomra téve kést tartó kezét

olvasni ha tudnék legalább

fohászkodom de mit sem érek
vele most elolvashatnám a bibliát
de a végére így se úgy se érek

ha lenne reggel s esténként aki megszán
és egy-egy órát mellettem ülve töltsön
s úgy olvasgassa fel a szentírást
hogy igéje engem végleg kitöltsön

várnám a reggelt s mindjárt reá az estét
hanyatt vagy ülve hajnal legyen megint
hajnalra estét s rá újfent a reggelt
vétkes lelkemnek légszomja szerint

rámcsengetett a szomszéd nem szokása

pedig az enyém mellett fekszik a lakása

lehattunk volna pedig jóbarátok
de a szomszédokra nehezedő átok

utolért minket is: mindenki mást csak őt ne lássam
ha arra jár ajtómat villámgyorsan magamra zárjam

ajtóm mögött a nyugalom fészket reméltem
az élet csupa mozgás s én akkor még éltem

szomszédom vézna nyomorult emberke de ő bírta jobban
most csak annyit kérdett az ajtóból: hogy van hogy van

s a perszóna sietett az ajtót az orrára csukni
ahogy macskát szokás a lakásból kidobni

megvagyunk kérem mind ezt hajtogatta
és újra csend lett fullasztó szörnyű vatta

találkoztunk az utcán egy kutyafogattal

a gyerekkocsi elé fogott fehér eb
akinél már nem is lehetett volna fehérebb
úgy vonszolta terhét mint egy gályarab
a kocsi kormányánál a gazda haladt
visszafogva kutya hűségese lendületét
feszülve s kurtára fogva haladtak elébb
s a kocsi gördült tova tova mesésen
egyszer tán feltűnik előttük az áhított éden

szökőkút mellett ért a zápor

kopogtak a csöppek egyre másra
s nem csak a kútból

az égre néztem éppen
mikor bezáródtak fölöttem a felhők
borongó kriptafedélként

özönlött mindenünnen lecsorgott arcomon
nem éreztem csak illatát csak páráját
füstjét láttam
amíg meg nem telt a szemem

egyedül voltam a világgal
kocsimban
a perszóna kerekét oldott
lombok alá menekedett
mint mindenki más ki mozdulni tudott

csak mosta mosta rólam az eső
szorgalmasan
a maradék szennyet amit lesúrolni
már semmivel nem lehet

jó lenne most gyerekként fölvisítani

gőgicsélve koldulni életért
egy mosolyért simogatásért
a kocsi mélyéről integetni: ide ide hozzám
repülj te jó szüle
neked szól a hívás de bárki válaszát
szívesen veszem
gyertek gyertek hozzám másra se vágyom
a kiolvashatatlan reménnyel
sápadt homlokomon

lépéseket hallok körülkerítenek

az éjszaka csöndje lehull
ösvényt vágva a settenkedéshez
csoszogó lábak menetelnek
bomló egymásba botló fals ütemben
körbe körbe hagyom keringjenek
okát se kutatom e sürgölődésnek
félek hogy engem vett célba
hozzám akar valaki eljutni
anélkül hogy megengedném neki
gyötörni próbál beijeszteni
hogy kegyelemért könyörögve összeroskadjak
előtte
szívesen megtenném de már késő
halott vagyok és egyetlen túlélő

az éji madár háromszor kiáltott

s a nyitott ablakon át
mintha fejem mellett ülne
megöli ezt az éjszakát

a negyedik kiáltásra várva
szemem meresztem mindhiába
az éji madár többé nem izen
magához hívott azt hiszem

hallottam egy kertről virággal ékes éden

a kertek kertje tán északon van talán délen

de keletre és nyugatra is keresheted

virágok teszik édenné mindenütt a kerteket

színek formák bozótok szőnyegek lengő száraz

kanyargó utunk előtt remegve szétválnak

s összeborulnak ismét függöny előttünk utánunk

csengettyű szól a rengeteg mélyén egyszer még rátalálunk

tele a világ kerttel virágok hívnak egyre

csupán indulni kéne távoli édenembe

toljon hátulról bárki felkerekedni félek

nem várnak rám virágok s kertemben metsző tél lesz

ha lázam van nem csillapítja semmi

a perszóna belém gyúr ezt azt
ő tudja mit csak a teákat
ismerem föl
gőzfelhőről mert a forróságot nem érzem
lázam se gyötör csak álmaim
pörögnek furcsa örvényben színes
tobzódó szédülettel kóválygó
tudatom eltévedt léggömb
zsinegét nem fogja senki
úgy libegek lebegek testetlenül
szörnyű vizek felett

nagy az aggodalom körülöttem

én az ágyban fekszem
a tolószéket nem látni
valahol a közelben szunnyad
fiaim összegyűltek mind a hárman
feszülten néznek le rám
holmi istenségek odafentről
hallom mit beszélnek de nem értem
visszanézek rájuk mintha víz alól
közöttünk a magasság a mindent beborító hullám
családi élőkép lenne ez amelyből lassan
kiúszik az élet fényeivel illatával
sok sok éltető zivajával
odafent látom a szemeken
valami tanulásra várnak
én meg a folytatásra hogy mégse ennyi legyen
a vége

„apa nem halhat meg”

hallom és értem
hisz apa vagyok
ez tény nem érdem

fiakból lett apákkal
a világ untig teli
aki megy tovább adja
a lelkét leteszi

tolószék is maradhat
tovább magam megyek
s ha felnéztek az égre
esővel üzenek

Toronto-Pierrefonds, 2004. július-augusztus